

Πρόσκληση για ενότητα της Ευρώπης πριν τη Σύνοδο Κορυφής

[/ Πεμπτουσία](#)

Μια ανάσα πριν από την τόσο κρίσιμη σύνοδο κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το ζήτημα της Ελλάδος, η κραυγή και η έκκληση για ενότητα έρχεται δια χειλέων της κορυφής της Εκκλησιαστικής ηγεσίας της Ελλάδος. Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος σε άρθρο του στην Καθημερινή της Κυριακής με τίτλο: «Έλληνες και Ευρωπαίοι να κάνουμε πράξη την ενότητα» προσφέρει με νηφάλιο τρόπο την οπτική της πείρας και της χριστιανικής πνευματικότητας σε ένα θέμα επείγον και φλέγον.

Το άρθρο παρατίθεται αυτούσιο:

Στον ποταμό της ιστορίας, σε μία γωνιά ακουμπισμένες, βρίσκονται δύο μεγάλες πέτρες. Όμορφα λαξεμένες από το νερό που κυλά ανά τους αιώνες, σμιλεύτηκαν τόσο πολύ, που, μέχρι σήμερα τουλάχιστον, θεωρήσαμε πως έγιναν ένα. Ευρώπη και Ελλάδα, δύο αναπόσπαστες όψεις της ίδιας πέτρας που μέχρι πρόσφατα έμοιαζε ακατόρθωτο, να σπάσει στα δύο.

Με πρωτογενή υλικά την ελληνική παιδεία, το ρωμαϊκό δίκαιο και τον χριστιανισμό, η Ευρώπη διαμόρφωσε την ταυτότητά της και απέκτησε την σημερινή της δομική υπόσταση. Έχοντας ως βασική της μαγιά τον χριστιανισμό και προέλευση τις ελληνικές ρίζες.

Κι όταν γεννήθηκε το όραμα για τη διαμόρφωση στους κόλπους της Ευρώπης μίας οικογένειας λαών και πολιτισμών, η Ελλάδα ήταν παρούσα. Δε θα μπορούσα να λησμονήσω τη δήλωση του Αρχιεπισκόπου Σεραφείμ, Φεβρουάριο του 1979, λίγο πριν η χώρα υπογράψει τη συνθήκη ένταξης στην ευρωπαϊκή οικογένεια, ο οποίος είχε εκφράσει την προσδοκία “να κάνει η Ευρώπη πράξη τη χριστιανική ενότητα, να φέρει και την ουσιαστική ενότητα των λαών”.

Πέρασαν τριάντα έξι ολόκληρα χρόνια από τότε που παρακολουθούσα τα γεγονότα από τη θέση του Αρχιγραμματέα. Σήμερα, γράφω με την ιδιότητα του επικεφαλής της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδος.

Εκφράζω όμως προβληματισμούς όχι ενός Αρχιεπισκόπου, αλλά ενός απλού ιερέα και Έλληνα. Ενός ανθρώπου, που ως παλιός δάσκαλος, είχε την εντύπωση πως η κοινή βάση που ενώνει την ευρωπαϊκή οικογένεια είναι στέρεη και δεν αποσαθρώνεται.

Μπροστά στα μάτια μας εξελίσσεται, χρόνια τώρα, ένα αφήγημα που βρίθει από διαφωνίες, διαπραγματεύσεις, εντάσεις και ρήξεις. Σκληρότερες, ακόμη, εκφράσεις και πράξεις που δεν ταιριάζουν στο λεξιλόγιο μελών της ίδιας οικογένειας. Ανακαλώ στο μυαλό μου εκείνη τη δήλωση περί ενότητας.

Πώς είναι δυνατόν να απειλούνται οι συνεκτικοί δεσμοί ανάμεσα σε ανθρώπους που αφομοίωναν για δεκαετίες το ίδιο όραμα; Τί τάρραξε συθέμελα τον βυθό του ποταμού και η πέτρα δεν κύλησε μόνο, αλλά κοντεύει να διαλυθεί;

Ποια πολιτικά και οικονομικά σταθμά και αποφάσεις που φαίνονται να οδηγούνται από το θυμικό των ανθρώπων, είναι τόσο δυνατά για να ταραξουν την ταυτόσημη πορεία λαών και πολιτισμών; “Ανεξαρτήτως εάν κάποιος πιστεύει ή όχι”, έγραφε ο Γάλλος ιστορικός Φερνάν Μπροντέλ, “η ευρωπαϊκή αντίληψη έχει βαθιές τις ρίζες της στη χριστιανική παράδοση”. Κι όμως αυτή η κοινή ευρωπαϊκή καταγωγή, το

όραμα και οι στόχοι για το μέλλον των παιδιών μας, καταρρέουν μεμιάς, όταν δεν υπακούν σε όσα οι αριθμοί επιτάσσουν.

Η κόπωση είναι μεγάλη. Όσων διαπραγματεύτηκαν και εξακολουθούν να το κάνουν. Στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Σήμερα και εχθές. Θέλει αγώνα με το μέσα μας για να ξεπεράσουμε εγωισμούς και ανθρώπινες αδυναμίες και να βρούμε την κοινή συνιστώσα που θα μας φέρει ένα βήμα πιο πέρα.

Μπροστά όμως στην κόπωση και όσα έχει υποστεί ο ελληνικός λαός τόσα χρόνια, όλες αυτές οι δυσκολίες είναι μηδαμινές. Κι αυτό θα πρέπει να έχουν στο μυαλό τους όλοι όσοι έχουν τη δύναμη να αποφασίζουν για το μέλλον του.

Ο ελληνικός λαός έχει την ικανότητα να σταθεί στα πόδια του. Έχει το κουράγιο να σηκώσει τα μανίκια και να εργαστεί, διπλά και τριπλά αν χρειαστεί, για να αποκτήσει η χώρα “νοικοκυριό”. Αρκεί να πειστεί μέσα του πως δεν υποθηκεύει το μέλλον των παιδιών του, δεν δίνει έναν σκληρό αγώνα, χωρίς νόημα, χωρίς να επιστρέφει αενάως στο μηδέν.

Δεν είναι δουλειά ενός παπά να μπλέκει στα χωράφια των πολιτικών. Δεν φεύγει όμως από το μυαλό μου η προσπάθεια των Ελλήνων όλες αυτές τις δεκαετίες. Οι κόποι τους και οι αγώνες που έκαναν για να μπει η χώρα σε έναν δρόμο. Και αυτή την προσπάθεια δεν μπορώ να μην την υπογραμμίσω.

Λάθη έγιναν πολλά. Από όλους. Από εκείνους που έκαναν δεκαετίες τώρα όσα μετέωρα βήματα, άλλαξαν τη ρότα της Ελλάδας και την έφεραν ενώπιον αδιεξόδων. Από τους υπόλοιπους που δείξαμε, μάλλον, περισσότερη ανοχή απ’ όση έπρεπε μπροστά στα ψεγάδια των πράξεων των ανθρώπων. Από τους Ευρωπαίους που θα έπρεπε να δείξουν μεγαλύτερη κατανόηση μπροστά στα δεινά που περνούν τα αδέρφια τους.

Είναι όμως ικανή μία κακή “στροφή” του ποταμού, μία τόσο μικρή διαδρομή μέσα στους αιώνες, να αλλάξει τη ροή και τη σύσταση της πέτρας; Ασφαλώς και όχι. Όλα μπορούν να διορθωθούν. Γιατί στον ορίζοντα του ποταμού υπάρχει κάτι που μας ενώνει: η κοινή ευρωπαϊκή προοπτική. Αυτή η ενότητα που ίσως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να κάνουμε πράξη. Έλληνες και Ευρωπαίοι.

Ήρθε ο καιρός να φτιάξουμε την Ελλάδα που θέλουν τα παιδιά μας για να ριζώσουν στον τόπο τους. Ακόμη και αν χρειαστεί να βάλουμε για θεμέλια σε όσα χτίζουν, τους κόπους και τα δικά μας όνειρα. Ήρθε ο καιρός να κάνουμε το ακατόρθωτο, εφικτό. Το έχουμε ξανακάνει, άλλωστε, στο παρελθόν.

Ας φανούμε αντάξιοι στις προσδοκίες των γονέων μας. Ας δώσουμε στις επόμενες

γενιές έναν ακόμη λόγο να μας αναφέρουν όχι ως τους Έλληνες που έζησαν μία μεγάλη κρίση, αλλά τους Έλληνες που αναγέννησαν τον τόπο τους από τις στάχτες. Ας δείξουμε πως το κράμα μας όσες φορές και αν λιώσει, παραμένει πάντοτε ένα άριστο υλικό.

Πηγή: Εφημερίδα Καθημερινή